2026. november 15; Az egyházi esztendő utolsó előtti, reménység vasárnapja, igehirdetés, (Csermely Péter)

Összevissza futkosunk, vagy megtérünk?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a Reménység vasárnapjának az igéjét, ahogyan megírva találjuk Jeremiás könyve 8. fejezete a 4.-től a 7. verséig következőképpen: „Mondd meg nekik, hogy így szól az Úr: Ha elesik valaki, nem kel-e föl? Ha helytelen útra tér, nem fordul-e vissza? Miért tért tévútra ez a nép, miért tévelyeg állandóan Jeruzsálem? Miért ragaszkodik a csalárdsághoz, és miért nem akar megtérni? – Figyeltem, és hallottam, hogy nem őszintén beszélnek. Senki sem bánja gonoszságát, és nem mondja: Mit tettem?! Mindenki összevissza futkos, mint a csatában száguldozó lovak. Még a gólya is, az égen, tudja költözése idejét, a gerlice, a fecske és a daru is vigyáz, mikor kell megjönnie, csak az én népem nem ismeri az Úr törvényét.” – Urunk, az életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a Te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Jeremiás könyvének ez a része akkor íródott**, amikor a Mózes ötödik könyvének a szövegét megtaláló, és az egész országát a jó útra térítő Jósiás király halála után az utódja, Jójákim király a romlásba vitte az egész népét (2Kir 23; 2Krón 34-36). Jeruzsálemet hamarosan elfoglalta Nebukandezzár, és ezzel megkezdődött a Babiloni fogság. Az a nép nem ismerte az Úr törvényét, amelyik néhány évvel korábban megtalálta, nagy becsben tartotta, és követte Isten törvényének a szavait.

Nem dőlhetünk hátra azonban itt nyugodtan... **Jeremiás próféta által Isten minket is kérdez itt, a mai napon.** Miért nem kelünk föl? Miért nem fordulunk vissza? Miért tértünk tévútra? Miért tévelygünk állandóan? Miért ragaszkodunk a csalárdságunkhoz? Miért nem akarunk megtérni? És végül Isten felteszi nekünk is azt a kérdést, amit már a testvérgyilkos Káintól is kérdezett (1Móz 4,10): Miért nem mondod: Mit tettem?! **Hét kérdést intézett hozzánk Isten. Hét kérdést a Hozzá való közelségünkről, a hitünkről.** A hét az Ószövetségben a teljesség száma. **Ha megkérdőjelezhető a hitünk, kedves testvéreim – akkor minden, az egész életünk is megkérdőjelezhető.**

Jeremiás megmutatja, hogy mindenki, még az összes madár is tudja, hogy mi a dolga. Csak a *„teremtés ura”* futkos összevissza, mint a vesztett csatában a megrémült lovak. (*Ahol ne feledjük, hogy az Ószövetségben a harci lovak mindig a hiábavaló erőfitogtatás jelképei voltak. Mert nem a harci ló győz, hiszen az a lovasa nélkül csak összevissza futkos, hanem Isten, aki győzelemre vezérli az ő népét lovak nélkül is.*) Bizony mi magunk is sokszor összevissza futkosunk. Jönnek az információk. Jönnek a kihagyhatatlan lehetőségek egymás után. Görgetünk és görgetünk... Jaj, csak le ne maradjak! Jaj, csak jusson nekem is! Itt állunk az advent küszöbén. Már most elöntött minket a mikuláserdő, az andalító Jézuska-zene és a karácsonyi vásár forgataga. Nemsokára itt lesz a Black Friday, az őrület mámoros napja.

Idén is összevissza fogunk futkosni az adventi időben? Vagy idén már megállunk, és nyitott szívvel várjuk a mi Urunkat? Az eredeti héber szövegben hatszor kéri Jeremiás, hogy térjünk meg. Miért csak hatszor, és miért nem hétszer? Ismerjük József Attila válaszát: „Fölsír a hat, de mire mégy? A hetedik te magad légy!” Emlékezhetünk a megtérni ige eredeti jelentésére is: megfordulni, hazamenni. Elindultunk-e már haza kedves testvéreim?

Ma a Reménység vasárnapja van. Amikor először elolvastam a mai igeszakaszt, megkérdeztem magamtól: Hol van ebben az igében elrejtve a reménység? Látszólag sehol... De mégis benne van! A próféta figyelt és hallgatódzott. Nem hagyta abba. A próféta reménykedett, hogy hátha talál valakit, aki igaz ember. De csak a Pál apostol által is idézett mondat jött vele szembe: „Nincsen igaz ember egy sem." (Róm 3,10). **Jeremiás sorait olvasva és hallgatva úgy tűnik, hogy minden remény odaveszett.** „**De még vár az ÚR, hogy megkegyelmezhessen – készen áll arra, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az ÚR, boldogok** (*azaz: áldottak lesznek*) **mindazok, akik benne reménykednek**" (Ézs 30,18).

A próféta panasza – Isten panasza. Ekkora panasz csak óriási szeretetből fakadhat. Kedves Testvéreim! EZ a mi reménységünk. Istennek az a minket féltő, hatalmas szeretete a mi reménységünk, amelyik elküldte az egyetlen Fiát, Jézus Krisztust, hogy Éljünk őáltala. Nem akármilyen életet, hanem az örök életet – már itt, e földön.

Mi nagyon sokszor félreismerjük Jézust. Én sem ismertem őt szinte semennyire tíz évvel ezelőtt. De elkezdtem közeledni Hozzá. Nem a magam erejéből, hanem kegyelemből. Soha el nem felejthető emlékem marad, amikor az egyik imabeszélgetésben ezt mondtam Jézusnak: „*De hát neked nem fájt az, amikor én még nem voltam igazán hívő*..." Jézus nem szólt egy szót sem... Csak egy szomorú mosoly futott át az arcán... És utána Jézus megmutatott nekem egy olyan mély lelki fájdalmat, amelyet 58 év alatt addig SOHA, semmikor nem éltem át. Akkor sem, amikor a szüleim sírja mellett álltam – pedig – *ahogyan jól tudjátok azt kedves testvéreim sokan...* – az bizony nem egyszerű... EKKORA volt Jézus fájdalma csak egyedül azért, mert én, a törpe, egyetlen darab ember nem jutottam élő hitre korábban. Tudjátok kedves testvéreim, én ott és akkor – elkezdtem bőgni. És megfogadtam, hogy nem akarok többet a mi Urunknak ekkora fájdalmat okozni, mert ez kibírhatatlanul nagy. **ENNYIRE szeret minket a mi Urunk. Ilyen féltő szeretettel. EZ a mi reménységünk.**

Kedves Testvérem, arra kérlek, hogy vizsgáld meg magadat! Van-e *miattad* is panasza a mi hatalmas Istenünknek? Fájhat-e a mi szerető Urunknak az, hogy *személy szerint te* még nem vagy elég közel hozzá? **Isten a tékozló fiú apjának a szűnni nem akaró reménységével vár téged haza.** Isten hazavár, hogy reád teríthesse a legszebb ruháját, amelyik patyolatfehér, mert a mi Urunk megtisztított téged a saját vérével a kereszten. Hazavár a mi Istenünk, hogy gyűrűt húzhasson az ujjadra. Bizonyságaként annak, hogy ti már örökre együtt vagytok. Hazavár a mi Urunk, hogy sarut húzzon rád, miután megmosta a lábadat, mint Jézus a tanítványai lábát az Utolsó Vacsorán (Jn 13,1-11). És hazavár, hogy hízott borjút vágjon le neked, és lakomát készítsen a mennyei ház minden lakójának, hogy ezzel is megoszthassák veled azt a mérhetetlenül nagy örömöt, amit a TE megtérésed okoz (Lk 15,22-23). EZ a mi tékozló életünk reménysége kedves testvéreim. *Meddig* várjon még minket a mi Urunk? Induljunk el felé!

Jeremiás így fordul Istenhez: „Fenyíts minket, Uram, de mértékkel, ne haragodban, hogy semmivé ne tégy!" (Jer 10,24). **És Isten válaszol neki**: „De miután kigyomláltam őket, újból megkönyörülök rajtuk: visszahozok mindenkit a maga örökségébe, a maga földjére. És ha majd jól megtanulják, hogy hogyan kell az én nevemre, az élő Úrra esküdni, akkor újra felépülnek majd népemmel együtt" (Jer 12,15-16). „**Megszabadítalak és megmentelek – *így szól az Úr***" (Jer 15,20).

Jeremiás próféciája ezzel fejeződik be: „Eljön az az idő – *így szól az Úr* –, **amikor új szövetséget kötök.** Törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok – *így szól az Úr* –, mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre" (Jer 31,31-34). Kedves Testvéreim! **Ez az idő Jézus Krisztus kereszthalálával és feltámadásával – eljött. Az új szövetség – megköttetett. EZ a mi reménységünk**. De vajon bele van-e írva Isten törvénye a mi szívünkbe? Vajon ismerjük-e az Urat? Vajon felismerjük-e, kedves testvéreim, hogy KI a mi Urunk?

Igen? Akkor együtt mondhatjuk Péter apostollal: „Áldott a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre" (1Pt 1,3).

Kedves Testvéreim! (*áldásra emelt kézzel*) **„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által"** (Róm 15,13). Ámen.